

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

diasporiana.org.ua

MY FRIEND

A CHILDREN'S MAGAZINE

8-9

OCT. - NOV.
1963

“МІЙ ПРИЯТЕЛЬ” — журнал для українських дітей Канади й Америки.
Видає: Центральні Українців Католиків. Редагує: о. Семен Іжик. Адміністратор
Маріян Міхневич. — Виходить 15-го кожного місяця, крім вакацій. Передплата
річно \$2.00, поодинокі число 20 центів.

“MY FRIEND” — The Ukrainian children's magazine in Canada and the United States. Published
monthly by the Ukrainian Catholic Council of Canada, 418 Aberdeen Ave., Winnipeg, Manitoba.
Editor: Rev. S. Izzyk. — Subscription \$2.00 per year, 20c. a copy.

ADDRESS: “MY FRIEND”, 418 ABERDEEN AVE., WINNIPEG, MAN., CANADA

Phone: JU 2-1113 or JU 2-1940.

Authorized as second-class mail by the Post Office Department Ottawa, Ont. and for Payment
of Postage in Cash.

Від Адміністрації

Вже скоро кінчиться 1963 рік, а ще багато не прислали передплати і не повідомили нас, чи бажають собі дальше мати “Мого Приятеля”, хоч кожний дістав від нас окреме упізнання.

Просимо ласкаво НЕГАЙНО вирівняти довги і передплату за 1963 рік, а хто не бажає більше, то просимо вирівняти залежність і нас повідомити. Не наражуйте нас на страти, бо фондів на це не маємо. Ми опираємось виключно на передплатників і їхніх ласкавих пожертвах на пресовий фонд.

Діти, попросіть Ваших батьків, щоб вислали нам за Вас гроші, а вони невеликі, бо 2 долари на цілий рік. Чи це так дуже багато?

Чекаємо на Ваші листи й гроші!

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ:

Віра й Ліда Каваць, Парма, ЗДА—\$1.00; Ліда Салманів, Вест Гил, Онт.—\$1.00: Всеч.
о. Шамбелян Й. Пуляк, Вінніпег—\$2.00.

Щиро дякуємо. Хто наступний?

МАЛЕНЬКА ГОСПОДИНЯ

Хоч на зріст я ще маленька,
В мене й кіска ще тоненька,
Та коли на стільчик стану, —
З шафи мисочку дістану.
Вже й робити дещо вмію:
Ось тарілочку помию,

І повішу на кілок
Свій маленький рушничок.
Я й кімнату замітаю,
Завжди квіти поливаю,
І всього сама учусь,
Бо роботи не боюсь.

ЛИСТОПАД

В Україні пізна осінь дощева і болотниста. Вже з дерев обпало листя. Ходить осінь по діброві, ронить слізоськи шовкові. Де не ступить, де не гляне, сипле листячко багряне. Сипле, сипле, розстеляє і могилки обгортає ті, що з білими хрестами, ті самотні, із стрільцями...

А за нею вітер ходить, по цвинтарі тихо бродить і співає пісню слави про героїв і державу і про юні бодрі сили, що в заранні літ спочили.

Ходить вітер, ходить бродить, та не плаче, лиш заводить, лиш співає на розраду горду пісню Листопаду.

ОСІНЬ

Знов осінне в'яле листя
Тихо сиплеться згори.
Виглядає сіра мишка
Перелякана з нори.

— Хто це, хто це тут надворі
Землю жовтим вкрив плащем?
Хто це, хто високо вгорі
Так курликає плачем?

Сонечка чому не видно?
Павутиння хто натряс?
І чому, чому так швидко
Білий день померк, погас?

І осінне в'яле листя
Тихо шепче; — Вже по
Вже холодна, пізна осінь
Господарить край двора.

Птахи вже кудись далеко
Відлетіли, в теплий край,
Ластівки, качки, лелики.
Опустів садок і гай.

Ну і ти, сіренька мишко,
Лізь у норку, засипай,
Перебудь морози нишком
І весни, як всі, чекай!!

Іванна Савицька

В 45-РІЧЧЯ ЛИСТОПАДА

В дні 1 листопада минає 45 років від хвилини, коли український нарід на західніх землях нашої Батьківщини сказав своє могутнє слово, що не хоче бути невільником на власній землі, але господарем. Минає 45 років від того часу, коли по довголітній неволі, на вежі ратуша Данилового гора - Львова замаяв синьо - жовтий прапор. Минає 45 років від того дня, коли український нарід на своїх західніх землях вхопив зброю до рук та прогнав окупанта, який уважав себе господарем нашої землі.

Але прегарна та багата земля наша була лакомим куском для наших сусідів. Вони надалі хотіли житись та багатіти скарбами нашої землі та плодами нашої праці.

І псчався важкий та довгий бій... Хоч, ворог, що розпоряджав значно більшими силами, переміг нас хвилю, але не зломив нашої любови до рідної землі, не заломив нашого спротиву, не знищив нашого бажання волі. Борєтьба йде дальше... і йтиме аж до повного успіху, хоч умовини цієї борєтьби стали інші.

Сьогодні, в 45-річчя Листопада, коли наші батьки та діди, знеможені, відходять у вічність, на їх місце стаємо ми, українська молодь, щоб гідно заступити наших батьків та наших дідів.

Тому прирікаємо перед Всемогучим Господом та перед поневоленою Батьківщиною, що не змаліє любов наша, не заломляться сили наші і не заперестанеться борєтьба, поки на наших землях не замає знов наш прапор.

(ВМ)

ПОКЛІН ВАМ ЛИЦАРІ

Поклін Вам, Лицарі! Поклін.
Вам Листопадаві Герої!
Ви роз'яснили небосклін
Промінням волі золотої.

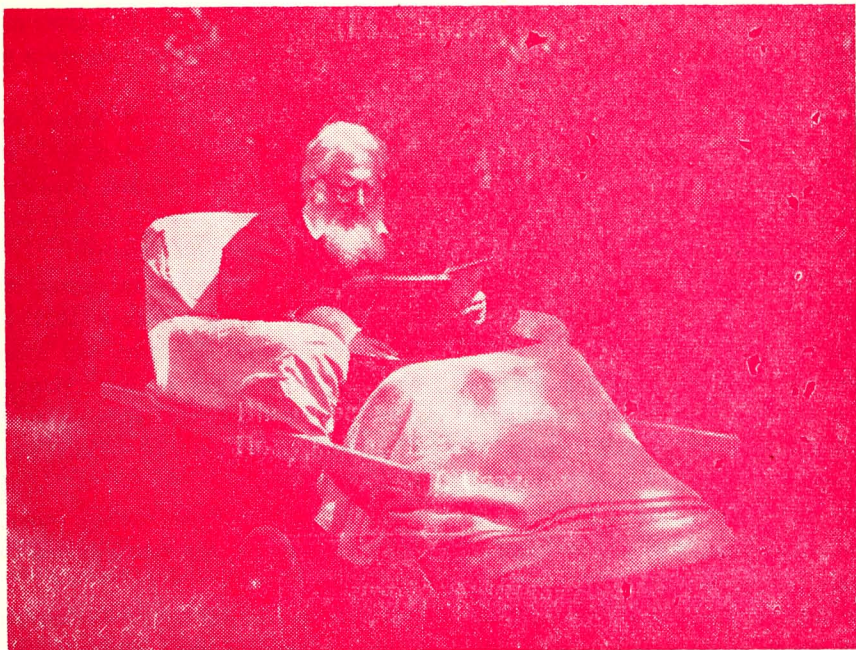
Бо Ви в історії ще раз
Тюрму розбили й кайдани.
Пресвітлий, давній волі час,
Ви привернули знов ділами.

У темну ніч, в осінній час,
Як листя падало зів'яле,
Ви принесли весну до нас,
І сонце волі засіяло.

Поклін Вам, Лицарі, Поклін.
Що міг нам гордий залишили,
Повік в серцях остане він,
Хоч і над Вами вже могили.

Задивлені в зоряний міт,
Ми йдемо Вашими слідами!
Поклін, Герої! Вам поклін!
І вічна пам'ять поміж нами!

Леся Храплива

Великий Митрополит, Слуга Божий, Андрей Шептицький. Він помер в день
1 листопада 1944 р. у Львові.

ЯК І КОЛИ ЛЮДИ НАВЧИЛИСЯ ЛІТАТИ?

Богданко Гарасевич ходить до п'ятої класи. Він дуже цікавиться літаками. В його кімнаті є повно моделей різних літаків, які він поклеїв та понавішував на нитках на стелі.

Одного разу звернувся він до свого дідуна:

— Мені дуже цікаво, коли і як люди навчилися літати.

— Справа літання в повітрі, — почав розказувати дідуно, — цікавить людей від дуже давних часів, але опанувати піднебні простори вдалось їм дуже недавно. Коли я був дитиною, літаків ще не було. Від появи першого моторового літака минуло заледви 60 років.

— То мусить бути дуже цікаве, — ка-

же Богданко, — що за такий недовгий час прийшли такі великі зміни.

— Вже в сірій давнині, — продовжував дідуно, — на багато літ перед народженням Ісуса Христа, як кажуть давні перекази, мав жити у Греції чоловік на ім'я Ікар. Він вдивлявся в лети птиць та захотів сам також літати. Він мав зробити великі крила для себе і свого сина з пташиних пер, які поклеїв воском. Коли крила були готові, вони оба піднялися під небеса. Але в ярих проміннях сонця віск розтаяв, пір'я розклеїлось і вони оба впали в море і потопились. Однак думка про літання не пропала. Вона надаліше непокоїла людей.

В третьому сторіччі перед Христом

жив славний математик Архімед. Він багато думав про літання людей та залишив всякі обчислення, які дуже придалися людям пізніше.

В часі коли відкрито Америку, жив в Італії славний маляр Леонардо да Вінчі. Він також присвятив багато уваги літання. Залишив по собі багато рисунків різних літаків та подібних машин, які він бачив у своїй уяві, але яких тоді ніхто не міг зробити.

Пізніше почали будувати бальони, які могли підняти людину на деяку висоту. Ці бальони наповняли зразу димом та розгрітим повітрям, а пізніше воднем, тобто дуже легким газом. Але це людей не вдовольняло. Вони хотіли таки літати.

У XIX сторіччі почали більше цікавитися тим пекучим питанням. Почали робити різні крила, різні літаки, почали пробувати літати. Багато з тих сміливих людей переплатило ці проби своїм життям, але це інших не відстрашувало, а навпаки, заохочувало до дальших дослідів.

Доперва в грудні 1903 р. (Саме 60 років тому) два брати Врайт в ЗДА збудували перший моторовий літак, який піднявся на 120 стіп (40 метрів). Це був величезний осяг.

В 1907 р. зроблено перший літак для американської армії з мотором на 30 кінських сил, який міг вдержатися в повітрі одну годину і летів зі швидкістю 42 і пів милі на годину. Він коштував тоді 25.000 дол., що в переліченні на сьогоднішні гроші, виносило б близько пів мільйона.

В осені 1911 р. вперше перелетіли літаком з Нью Йорку до Каліфорнії, це є 4231 миль, але на це треба було 84 днів, бо приходилося багато разів сідати на землю, шукаючи догідних місць, бо тоді не було ще летовищ.

Я побачив перший літак на наших рід-

них землях в 1912 р. Він був дуже подібний до драбинястого воза і піднявся в повітря на яких 10 хвилин.

В часі Першої світової війни літаки брали вже досить видайну роль у воєнних діях. Вони обстежували ворожу територію, скидали бомби в запіллі ворога та часто зводили бої в повітрі.

Після війни розвиток летунства пішов дуже скорою ходою. Вже в 1927 р. К. Ліндберг вперше перелетів без зупинки Атлантийський океан з Нью Йорку до Парижа у Франції. Ця подорож тривала 33 години 30 хвилин і 29 секунд, на віддаль 3610 миль.

В 1933 р. зроблено першу подорож довкола земної кулі в часі 7 днів, 8 годин і 49 хвилин.

В часі Другої світової війни літаки відіграли величезну роль. Ними перевозено військо, воєнні матеріали, а головню бомби, від яких пропало багато великих та гарних міст та загинуло мільйони людей.

А сьогодні, як сам бачиш, літаки літають понад нашими головами, як горобці. Деякі з них можуть осягати швидкість понад 2.000 миль на годину та підноситися до висоти 70.000 стіп (коло 20 кілометрів). Вони перевозять щоденно тисячі людей та сотки тон вантажу...

Мушу одначе додати, що від цих літаків люди не зробились ні трохи кращі ані побожніші...

Богданко слухав оповідання дідуна, як заворожений, а коли дідуно скінчив, гарно йому подякував та довго думав про це все, що почув.

Володимир Мацьків

КАЗКА ПРО ДВОХ ГОЛУБІВ

У парку вже зовсім пусто. Безлисті дерева колишуться під вітром сплевшись пов'ялими вітами. Лавочки стоять порожні, не сідають на них, спрагнені відпочинку, люди, ті люди, що звикли приносити голубам стільки смачних горішків. А їстоньки хочеться голубам. Вони напушені у сіро - шовковому вбранні, зі синьо - зеленим підборіддям, заглядають під розсипані листки, шукають призабутої поживи. І так якось трапилось, що два голуби, два добрі друзяки рівночасно знайшли два горішки, притулені жовтими головками, заховані під покривальцем сухого листочка.

— Один буде тобі, а другий мені,—сказав старший голуб, розумний і і добрий, що молодшому правив за опікуна.

Менший голуб приглянувся добре до горішків, обійшов їх зі всіх боків, клюнув легко дзьобиком і сказав:

— Мені здається, що один горішок менший, другий більший, несправедливо буде, коли поділимося ними так, як ти хочеш. Ти бо й захочеш того більшого поїсти, я знаю.

Старшому голубові зробилося ніяково, бо між горішками справді не було різниці, та він сказав:

— Добре, поспитаймо горобчика, яка його думка.

А горобчик подивився на горішки в твердих, грубих лушпинках, обернувся нечемно хвостиком і проспівав:

— Мені яке діло до вашої суперечки, а втім, коли споритимете колись за кусень хліба, тоді кличте мене на суддю. Я вам охоче пораджу.

Полетів менший голуб у глиб парку шукати справедливого судді, та й припровадив ворону. А ворона боялася голубів, не так їх самих, як їх гострих дзьобів. Сюди-туди повертілася і щоб собі ворогів не наптити, заскреготала:

— Горішки, — добра річ, смачненька, та лушпинка в них тверда, дзьобика надламати можна. Я горішками не цікавлюсь і мені до них байдуже.

Аж надлетіла сюди білка пухната. Побачила два горішки і очі в неї аж засвітилися від несподіваної знахідки.

— Голубчики мої, братіки рідні, — сказала. Я зараз перевірю і роздивлюся, котрий горішок кращий і смачніший від другого. Вона розкусила один, погризла солодке зерно і ковтнула, потім розкусила другий, довгенько його жувала і теж ковтнула, а вкінці сказала голубам:

— Запевняю вас, братіки мої, обидва горішки однаковіські, жодному із вас не було би кривди. . .

Іванна Савицька

ЧОРНИЙ БРАТ

(КАЗКА)

(Закінчення)

“Слухаю тебе й дивуюся, — каже Красень, — дивлюся на тебе і також дивуюся. Ти ж зовсім справжній лебідь, а чомусь чорний. Чому ти чорний?”

“Ми усі тут чорні, — каже Чорний, — а чому, того я не знаю... Власне, я також дивуюся, дивлячись на тебе. Чому ти білий?”

“Бо я справжній лебідь” — каже Красень.

“Диви! Диви! — загукав Чорний, — то я справжній, а ти зайда!”

“Не кричи, бо й я вмію кричати! — гукнув і собі Красень. Справжні лебеді білі. А чорні...” і не договорив, бо Чорний вдарив його крилом, і закричав ще голосніше:

“Геть звідси! Забирайся!”

З комишів при березі вплив другий чорний лебідь, і швиденько попростував до них. Красень побачив його й подумав: “Будуть бити мене вдвох”. Та другий чорний лебідь не виявив охоти до бійки. Він підплив близько, спинився між ними, і спокійно заговорив:

“Чого це ви кричите? Зняли бучу таку, що скоро все птаство з бушу злетиться... та й сміятиметься з вас”.

Він уважно вдивився на Красня і спитав його:

“Хто ти? Звідки ти?”

“Я лебідь! — відповів Красень, — з України...”

Другий чорний лебідь кинувся до

Красня, обняв його і заплакав.

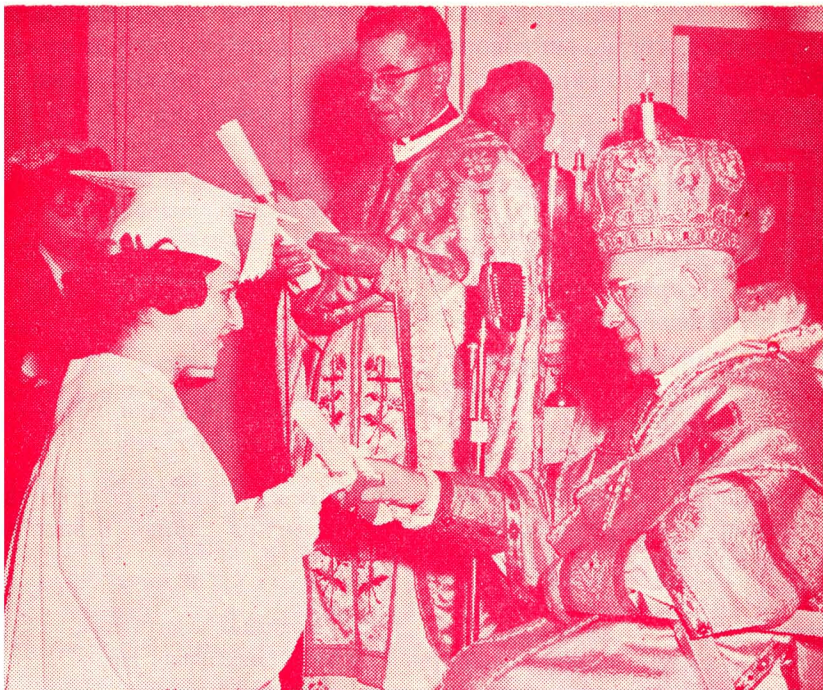
Перший чорний лебідь засміявся: “О! Вже плакати починає, та й сварити мене зараз буде... Ліпше попливу на широке плесо, там сьогодні забава має бути”, і звернувся до Красня: “Це бачиш, старий... Побалакай з ним! Він тобі про Неньку-Україну розкаже, і поплаче, і нас молодих полає. Може й тебе за справжнього визнає”.

Старий докірливо глянув на Чорного, сумно похитав головою і промовив:

“Даремне глузуєш, юначе... Глузувати зі старих — гріх тяжкий... Забувати своє — теж гріх. Ось пливім всі разом на широке плесо. Разом зі всіма зійдемося та гостя привітаємо”.

І всі три поплили разом. Старий плив, сумно схиливши голову, молодий схилив голову, щоб захвати глузливу посмішку, а Красень — теж голову схилив оглядаюче незнайомі води.

На широкому плесі вже зібралася велика громада лебедів. Всі вони були чорні. Старий лебідь показав усім білого Красня і сказав, що він з України. Кілька старих лебедів з гурту обступили Красня. Молоді придивлялися до нього здалека. Якось чепурненька лебідка веселенько гукнула: “Давай скоріше танцювати! Наш білий гість мабуть любить танці!”

Митрополит Кир Максим Германюк вручає диплом нашої передплатниці студентці з Академії Непорочного Серця Марії у Вінніпегу.

Красень вклонився і сказав:

“Так, танці я люблю. Але зпершу я б хотів довідатися, чому ви всі чорні?”

Молоді загукали: “Ми того не знаємо! Це зовсім не цікаво!”

Тоді на середину плеса вплив найстарший лебідь і заговорив:

“Ви не знаєте, але я знаю, чому ми чорні... Це дуже цікаво, і я розкажу вам, як сталося, що ми зробилися чорні. Мої дідусь і бабуся жили на тихому озері, в Україні. Одного разу, коли вони летіли у вирій, буря кинула їх на людський корабель – вітрильник. Люди замкнули їх у клітку, привезли до Австралії і тут пустили на волю. Дідусь і бабуся опраду кинулися леті-

ти, щоб вернутися в Україну. Вони летіли дуже довго, але під ними бушувало безкрає море, і втомлені, вони мусіли вернутися назад. Кілька разів зривалися летіти на Батьківщину, але ніколи не могли перелетіти моря. Пізніше вони довідалися, що те море, — то цілий океан, і перелетіти його неможливо. Отже дідусь і бабуся мусіли лишитися тут. Це їх дуже засмутило. З тяжкого горя вони обоє почорніли. І діти в них вродилися чорні. І тому ми всі тут чорні.

“Всі старі лебеді пам’ятають те, що оповідали дідусь і бабуся про Україну, всі люблять її, і хотіли б вернутися на її тихі води. А молоді, тішаться легким життям, бавляться

та сміються з нас старих. Не хотять і слухати того, що ми говоримо...” Старий лебідь схилив голову і замовк.

Одно лебедятко забелькотало: “Що він говорить? Ми нічого не розуміємо!”

Тоді Чорний переказав для лебедят все, що говорив старий зрозумілою їм, тутешньою мовою.

Лебедята залопотіли крилами і запищали:

“Все це цікаво, але ні до чого! Сам каже старий, що океан перелітати неможливо! Навіщо ж плакати? Живімо тут! Тут добре!...”

Красень подивився на лебедят і усміхнувся:

“Бідні ви діти, — сказав він, — не розумієте, що говорять ваші батьки, самі говорите незрозуміло для них... Це все дуже сумно”.

Чепурненька лебідочка підпила до нього і сказала:

“Я б хотіла бути така біленька, як ти”.

Старий лебідь почув це і сказав:

“Білими ми можемо бути тоді, коли будемо в Україні...”

Лебедята знову запищали:

“Білими бути гарно! Ми хочемо бути білими! Ми навчимося балакати по нашому і полетимо в Україну!”

Один молодий лебідь сказав:

“Те, що розказав старий — нас дуже зворушило. І ми б хотіли знову бути білими лебедями. Ми охоче полетіли б в Україну, але океан неможливо перелетіти”. Другий додав: “Може й варто слухати старих. Треба спробувати...”

Заговорив і Чорний:

“Хоч ми й народилися тут, але

мабуть наша Батьківщина таки в Україні. Мабуть тому й тужно нам буває, хоч і не розуміємо ми тої туги”. І він заспівав:

Інші води, інші зорі,
Якісь інші, кращі дні,
Не такий і вітер з моря —
В снах ввижається мені...

Дивне слово — Україна
Уплітається у дні,
І тривожить снами ночі —
Щось нагадує мені...

Красень широко розгорнув крила, витягнув шию, і заспівав до Чорного:

Українські води й зорі,
Ясні ночі, пишні дні,
І лагідний вітер з моря —
В снах ввижаються тобі!

Він замахнув крилами і заспівав до всіх лебедів:

Гей, збираймося та покиньмо
На чужині чужі дні,
Гей, не біймося та летімо —
На Вкраїну разом всі!

На людському пароплаві
Нам минуть у морі дні,
В рідних водах України
Заживемо знову всі!

Всі лебеді забили крилами і радісно заспівали:

Так і буде, всі ми злинем,
Правду кажеш брате нам...
Гей, летімо в Україну,
Радість нас чекає там!

КІНЕЦЬ

СВЯТИЙ ГІСТЬ

Святомиколаївська виставка в одній відслоні

ОСОБИ:

Св. Миколай, Учителька (Сестра),
2 Ангели, Антипко, Христя, Оля, Марійка,
Вірка, Надя, Любка, Влодко, Юрко,
Славко, Богданко, Данилко та інші діти
в віці 7-10 літ.

(Сцена представляє бібліотеку в українській школі. Взаді видно шафу з книжками, напереді стоїть більший стіл, на якому порозкладано книжки. Кількоро дітей (Христя, Марійка, Любка, Богданко, Юрко та евент. інші) переглядають розложені книжки. По хвилині:

ХРИСТЯ: (З зацікавленням перекидає книжки) Я навіть не знала, що бувають такі гарні українські книжки.

ЛЮБКА: Бо ти ніколи не приходила до нашої бібліотеки.

ХРИСТЯ: Я маю книжки вдома. Я дістала від вуйка... Але там самі англійські.

БОГДАНКО: Чи твій вуйко англієць?

ХРИСТЯ: Ні, він говорить по-нашому.

БОГДАНКО: А чому купує тобі не наші книжки?

(Христя не вміє відповісти, а всі діти насторожились).

ВЛОДКО: Дай їй спокій Богданку! У нас таких багато. Купують чужі книжки для наших дітей, ... бо вони, кажуть, дешевші... тай мають кращі образки...

ЛЮБКА: О, тут є також "Мій Приятель" та "Веселка". Я маю ці газетки вдома. Моя мама передплачує їх для мене. Там такі гарні оповідання та казки.

МАРІЙКА: А малюнки там є?

ЛЮБКА: Ще які гарні! Ось подивись! (Марійка оглядає).

ЮРКО: (Оглядає "Незабудьки" Савицької). Дивіться, яка то прегарна книжка. Тут такі чудесні вірші. Їх можна декламувати. Ось тут вірш про св. Миколу. (Читає):

Нічка тиха, мерехтлива,
Спочиває світ у сні,
Лиш на небі зорі сяють,
Сріблом ткані і ясні.

Ось в таку блаженну тишу —
Світла й гамору ніде —
До дітвори у гостину
Гість святий з небес іде.

Нічка тиха, таємнича,
Повна дива й чудес,
До дітвори в гості лине
Довгожданий гість з небес.

Буде радість, буде втіха,
Бо ж усякий пам'ятай,
За дітей цієї ночі
Не забуде Миколай.

ЛЮБКА: Цей вірш якраз добрий на сьогодні, бо ж завтра маємо свято св. Миколая. Святий Миколай приносить дарунки.

ХРИСТЯ: Мені напевно принесе. (В тому вбігає до кімнати кількоро дітей. Всі сміються та показують, що хтось грубий з бородою)

ОЛЯ: Там коло крамниці Голдгабера стоїть такий смішний "Санта Клас" та

дзвонить дзвіночком. Він такий грубий, як... як... бочка (Сміється голосно).

ЮРКО: Його там поставили, щоб при-
Бере людей за руки та провадить до
крамниці.

МАРІЙКА: Чому?

Юрко: Його там поставили, щоб при-
тягав покупців до крамниці.

МАРІЙКА: Чому?

ЮРКО: Бо купець хоче заробити бага-
то грошей.

ОЛЯ: Він такий смішний. В червоній
одежі. Має таку смішну бороду з вати.

ВІРКА: Я була раз у кіні та бачила
там 12 бородатих карликів. Вони теж бу-
ли такі смішні (сміється), але такі ма-
ленькі, а цей великий!

НАДЯ: Чому він називається Санта,
коли він ніяк не подібний до святого?
Святого коло крамниць не ставлять.

ВЛОДКО: Ось іде пані вчителька (Сес-
тра). Вона може нам все вияснити.

НАДЯ: (до вчительки (Сестри)). Прошу
пані (Сестри)! Чому той червоний гру-
бась, що стоїть коло крамниці Голдгабе-
ра, називається Санта Клос, коли він ні-
чого не подібний до святого?

ДАНИЛКО: Чому він тягне людей до
крамниці?

СЛАВКО: Минулого року я був в цій
крамниці в середині. Там був подібний
Санта Клос і брав дітей на коліна. І мене
також посадив і дав дарунок. Була до-
волі велика пачка, а в середині таке ма-
леньке автко з написом Голдгабер.

ВЧИТЕЛКА (СЕСТРА): Ви мене за-
сипали питаннями, а я не можу навіть
відповісти на них.

ВЛОДКО: Ми слухаємо.

ВЧИТЕЛЬКА (СЕСТРА): Вам певно
відомо, що завтра припадає в нас свято
св. Миколая. Святий Миколай жив дуже
давно у Греції. Він був Архiepісконом,
таким самим, як ВПреосвященний Кир

Максим у Вінніпегу або ВПреосвященний
Кир Амврозій у Філадельфії. Але він про-
вадив дуже святе життя, помагав удо-
гим, вдовам, сиротам та робив багато
добрих діл. По його смерті над його гро-
бом діялися чуда і св. Церква проголоси-
ла його святим. Український нарід має
велику пошану до того святого і називає
свої церкви та школи його іменем.

ДАНИЛКО: Наша школа носить також
ім'я св. Миколая.

ВІРКА: У нас є образ св. Миколая.

ЛЮБКА: У церкві є також такий об-
раз.

ВЧИТЕЛЬКА (СЕСТРА): Розказують,
що колись, коли ще були наші князі та
королі, — взято раз на війні в полон од-
ного молодого половця. В ті часи полоне-
ного треба було викупити. Звичайно
батько, або хтось з родини, дізнавшись,
що син попав у неволю, брали викуп та
їхали по нього. Але по цього довший час
ніхто не приїздив, а він дуже хотів вер-
тати до своїх, але не мав чим викупити-
ся. Живучи серед наших людей він дові-
дався, що наші люди дуже шанують та
поважають св. Миколая та моляться і спі-
вають до нього.

Одного разу цей половчанин просить
боярина, що в нього перебував, щоб до-
зволити вернути йому до своїх, а він опіс-
ля привезе викуп.

Добре — каже боярин, — але як я мо-
жу тобі повірити, що ти дотримаєш сло-
ва?

Я клянусь на св. Миколая, — каже по-
ловець, — і беру його на свідка.

Коли так, — каже цей боярин, — то
йди, але пам'ятай, що св. Миколай не
дозволить тобі мене ошукати.

Половчанин пішов, а боярин за іншими
справами, забув про половчанина. Аж ось
одного разу з'являється половчанин та
приносить окуп.

Здивований боярин запитав: Як же це сталося, що ти приніс окуп.

Я взяв на свідка св. Миколая, — каже той, — і він не дозволив мені не сповнити того, що я приобіцяв.

ВЛОДКО: А цей, що стоїть коло крамниці Голдгабера, хіба не є святий?

ВЧИТЕЛЬКА (СЕСТРА): На світі є різні люди. Одні добрі, побожні, а інші не знають навіть Христової віри. Одні важко працюють на хліб для своєї родини, а інші стараються іншими способами придбати гроші. Тому деякі купці ставлять коло своїх крамниць перебраних людей, щоб вони притягали покупців до їх крамниць, бо чим більше продадуть товару, тим мають більші зиски. Але ці перебрані люди не мають нічого спільного зі св. Отцем Миколаєм, хоч їх так називають.

СЛАВКА: Чи то правда, що св. Миколай приходив до дітей і приносить дарунки?

ВЧИТЕЛЬКА (СЕСТРА): Св. Миколай, живучи на землі, допомагав бідним, сиротам та вдовам — і тепер також приходив до добрих дітей та приносить їм подарунки.

НАДЯ: Чи до нас прийде?

ВЧИТЕЛЬКА (СЕСТРА): Якщо ми його гарно та побожно попросимо, то може й прийде.

НАДЯ: Як його просити?

ДАНИЛКО: Я думаю, що треба заспівати гарну пісню до нього. Я пам'ятаю минулого року співали таку пісню в нашій церкві.

ДІТИ: (разом) Добре! Заспіваймо! Прощу пані (Сестри) проводити нам!

(Діти співають пісню до св. Миколая, а коли скінчать):

ЮРКО: В цій книжці є такий гарний вірш-молитва до св. Миколая. Я прочитаю.

Всі: Читай.

ЮРКО:

Святий, небесний Отче Миколаю,
До Тебе діти нині прибігають
І просять щиро: Нас Ти не забудь
І в ніч чудес з дарунками прибудь.

Хай повні ласк долоні чудотворні,
Усіх сиріт опущених пригорнуть.
Всім тим, які без мами і без тата,
Зішли найбільше ласк і благодатей.

Про тяжко хворих, Отче пам'ятай,
Калікам силу і здоров'я дай.
А тим, що десь караються в неволі,
Потіху дай і полекши недолю.

А ми за себе просим небагато,
Бо в нас й мама і працює тато,
Один дарунок, Отче всім подай,
Хай воля злине в наш далекий край.

(Коли він кінчить читати, входять ангели, за ними св. Миколай, а ззаду Антипко)

I АНГЕЛ: Хай буде благословення їм
Господне!

(Всі зриваються дуже здивовані)

СВ. МИКОЛАЙ: Мир домові сему.

II АНГЕЛ: I живущим в нім.

СВ. МИКОЛАЙ: Дорогі діти!

Ви просили мене завітати до вас, ви оказали пошану до мого імені та до моєї особи, як це роблять всі розумні українські діти. Ви просили про дарунки для інших, що більше потребують, чим ви, ви просили про свою батьківщину, що страждає в неволі. Ви читаете рідну книжку і не цураєтесь рідної мови. Ви любите молитись і вмієте співати. Робіть так далі. Шануйте все рідне і ніколи не забувайте про рідну землю і рідну книжку.

АНТИПКО: (Який взаді показує всякі дурниці) Читайте все камікси. Вони кра-

щі. За те буде вам нагорода. Станете татками, як я.

(Св. Миколай гладить по головах декотрих дітей)

СВ. МИКОЛАЙ: Рідна мова та рідна книжка це великі скарби і їх треба шанувати. А тепер роздам вам подарунки, щоб ви були все добрі та пам'ятали про мене. А ви мої святі помічники допоможіть мені. (Це до ангелів).

(Тепер роздає дарунки спершу тим, що на сцені, а опісля прочим. Антипко показує свої зухвальства. Дає декому різки, до декого добирається вилками і т. п.).

Вкінці:

СВ. МИКОЛАЙ: Прощайте діти! Моліться Богові, будьте слухняні вашим батькам та вчителям, шануйте все, що рідне, а за рік я прийду знова. Будьте здорові!

Нашим найменшим

ПІСЕНЬКА З РУХАМИ

А хто знає, а хто знає
Зайченятко як стрибає?
Ой, так, так, ой, так, так,
Зайченятко так стрибає.

А хто знає, а хто знає
Як жалієсь котеня?
Мяв, мяв, мяв, мяв, мяв, мяв,
Так жалієсь котеня.

А хто знає, а хто знає
Як птах крильця піднімає?
Ой, так, так, ой, так, так,
Так птах крильця піднімає.

А хто знає, а хто знає
Як ізлиться песеня?
Гав, гав, гав, гав, гав, гав,
Так ізлиться песеня.

А хто знає, а хто знає
Як вгорі летить літак?
Ой, так, так, ой, так, так,
Так вгорі летить літак.

А хто знає, а хто знає
Як дівтора в нас гуляє?
Ой, так, так, ой, так, так,
Так дівтора в нас гуляє.

НАШ КОТИК

Наш Мурлика гарний котик
Чеше лапкою животик.
З'ївши мишку на обід.
Що ж йому робити слід?

Може трохи поскакати?
Може гратись біля хати?
Може горобців ганяти?
Може трішечки поспати?

Випрямившись на весь ріст,
Простягнув угору хвіст,
Через стежку, через міст,
Заховався у хворіст.

Загорнувся у клубочок,
Вже йому не видно очок,
От такий то наш коточок,
Коб йому який куточок.

Він згорнувшись в першу мить,
Помурликає і спить.

І. Савицька

ПРО ЗАЙЧИКА

Зайчик спати захотів,
Ліг у постіль, та й хропів.
Підложив м'яку подушку
Під своє сіреньке вушко,
Та у зайця довге вушко
Все звисає із подушки.

Бідний зайчику маленький,
Ляж у постіль біля неньки.
Поклади сіреньке вушко
На мамусинім козушку,
Там містечко найтепліше,
Найдорожче, наймиліше.

С.

Забава з рухами

Загудів паротяг
І вагончики потяг...
Перший, другий, третій, п'ятий,
І десятий і двадцятий.
Загудів, зашумів,
Вихром в поле полетів,
Вже колеса гуркотять,
Вже летять, летять, летять,
Тра, та, та, тра, та, та,
Їде, їде дівчора.
Їде, їде, поспішає,
Хоруговка має, має...
Мах, мах, мах, мах, мах, мах,

Їде, їде паротяг,
Все гуде, гуде, гуде,
До садочка нас веде,
Гу, гу, гу, гу, гу, гу.

І.

If Not Delivered Return to:

"MY FRIEND"

**418 Aberdeen Ave.
WINNIPEG 4, MANITOBA**

КОНТЕСТ — СКІЛЬКИ НЕТОЧНОСТЕЙ?

Цей рисунок має багато помилок і недоречностей. Зазначіть, які вони й пришліть відповіді до нас.